

вява Чеда Миятович и професор Андро Гаврилович.

Особено дълбоко влияние указало в сръбския национален, политически и литературен живот движението *омладини*. Сръбската интелигенция, получавайки висше образование в Виена, Будапеща, Прага и в другите градове на Западна Европа, възприема идеите и теориите, господстващи по него време в тия духовни центрове. Най-голяма интензивна дейност развива сръбската младеж в края на шейсетех години и началото на седемдесетях. В края на седемдесетях години всичката славянска младеж, учаща се в Виена е увлечена от това движение, когато руско-турската война привлича вниманието на славянството и Западна Европа. Първите представители на това направление, преживели бурната 1848 година, запознали се в Будапеща у Коллара с идеите за славянската взаимност, следили със симпатия движенията в млада Германия и възбуждающа Италия—се явяват извънредно възприемчиви към романтичния идеализъм на немците и проявяват неуведаема любов към изучаване народния живот, народните песни и миналото на народа си. Либералните и демократически идеи от запад намират у тях съчувствен отзив. Те идеализират народа, мисляйки да найдет у него идеите, които самите те разпространявали сред него.

Омладина представлява конгломерат от различните течения. В последствие, към тия разни влияния се присъединяват и руското, представлявано от Тургенев и Гоголя; даже Любен Каравелов, по него време, взема участие в това сръбско движение. За сръбите това време е периода на „бури и натиск“, оставил дълбоки следи в литературното им развитие. В общност това са идеалисти-романтици, по скоро в стил на Ауербаха от колкото в този на руските народници.

На тази епоха 1848—71 год. професор Йован Скерлич е посветил обстоятелствена монография („Омладина и Ньена Книжжевност“).

Разказът написан на сюжет из народния живот за народа се явява най-подходна форма в сръбската литература. Като един от най-добрите автори в тази област трябва да се признае Лаза Лазарович (1851—1891), който всякога е давал отлични творения, когато е оставал верен на народния бит; особено близко познат му е живота на малките сръбски градове. Лазарович е реалист, умейяйки отлично да възсздава различни типове.

Общ недостатък у сръбските белетристи е липсата на художествена дисциплина, но пък в тяхните творения има блестящи картини в отделни епизоди; те са фолклористи в разказа.